

ערפל שמן, בעין חלב אפור, חלוי חבוקר על חר ויער.

מקחלת פעמוני פרות עולה מן הנאי. האויר מצונן ומלוחלת. צוקי
החרים הרחוקים שטיפסו אחסול על סרומי האופק נחכסו בצעיף אק דק
מן חרק כמעט סמוי מן העין. חסילול תקצר שעשינו ביער גם רענן וגם
עייף. נזכרנו גם כך, גאוליקי, שלמי תחשבונן האיריפאי ימלאו לך
עכשיו 17 שנה - ומלגרפנו לך ברכה.

ושוב אני בחדר הנמוך וממשיך ספורי.

אני ציינתי בפתיחתי שחנועתנו הניעה עכשו לנקודת
שחרת לקראתה ביורקים וכלא יודעים כמה שנים: קעשינו לבוח חסכריק
בציונות. מהתנחנותנו חלוי תחית חדר אמ התסדרות חציונית תעשה
לארגון רב-אונים ופעלים של העם היודי או תחית לפיקציה קלובה מהוסרת
כוח ועקרת. חכנית פעולתנו בארץ אינה דורשת שנוי ובקורת. מה
שעשינו עד היום עלינו להמשיך להבא - וביחר שאת, אבל דרכנו בתנועת
חציונית מקונה בדיקה חדשה. אנו נעשינו להתסדרות חציונית - אנו
העם. ועלינו לדגול בכלל ישראל. אין אנו עוד מיעוט ואופוזיציה
(מפלגה מתנגדת). ועלינו שומת לאחר וללכד את כל הכוחות שבעם
בתנועת חציונית והתסדרותה. ולשם כך - חיקונים התסדרותיים, ולשם
כך קואליציה רחבת. שיחוף כל המפלגות באחריות ובהנאה - כי יש כבר
עכשיו הנאה מהציונות. לא שיחוף בכל מחיר. לא נעשה קואליציה במחיר
עבודת עברית, כי זו יוזר חשובה מקואליציה. ואף לא במחיר עליה
עובדת, או במחיר זכיות חפועל והתסדרותו. קודם כל עלינו להשאר נאם-
נים כלא כל תנאי ושיור לעיקרי ציונותנו. ומחוך קאסנות זו - שיחוף
כל הכוחות. בכל לב ונפש נשלים שלום בציונות וכעם. קריאתנו תחית
"שלום על ישראל". ורק עם אחרים לא ירצו, אם אחרים יכריזו מלחמת
על עיקרי אמונתנו ועבודתנו - נגיד "לא!" - ואז יחית ת"לא" שלנו
קדוש.

בדבר תרכב התנחלת קבעתי עוד בארץ, בישיבות המרכז

וחסועצת המפלגות שתי תנחות - ועל שתי תנחות אלו עמדתי במיעת
ובמו"ם עם המפלגות.

תנחה א': האחריות על העניינים נופלת עכשיו עלינו,

ומשום כך סן תהכרה שכוחנו בהנהלה יהיה מספיק לשאת באחריות,
בלומר שיתיה לנו בהנהלה כוח מכריע. לאו דווקא רובולאו דווקא
אטילו חצי. כוח תהכרעהחאיינו רק ענין מספרי, דרוש רק שתנהלה
חתייה מורכבת בכח שכל השאלות תעיקריות יקום דכרנו.
תנחה ב"ז שיחוף כל המפלגות בתנהלה בצורה חוצנת.
לא בחורה חסד, אלא בחורה זכות תסגיעה לתן. שיחוף בעול, באחריות—
וגם בתנאה ובחרות תיצירה.

בסיעה חיה וויכוח גדול. רבים חלקו גם דעתי
בשאלת תקואליציה וגם על דעתי בשאלת תהתדרות תציונית תאחירה
בארצות.

גלילי (תחת"צ תרוסי), בן אחרן וכל אנשי תקבוץ
תארצי של תחת"צ תתגדו לתקואליציה רחבת. תמורתי (ברובו) וציוני
ב"ח רוויזיוניסטים ועוד גרועים תחרוויזיוניסטים, שונאינו
תמערדיים — ויבשילו אח תעולת תהנהלה כשיחיו בפנים, ולא ישאו
באחריות ולא ייטיבו דרכם גם כשיחיו בתקואליציה. חזן אמר: אפשר
רק לתכניע או לתכנע. ער עכשיו חיינו אנחנו תנכנעים — עכשיו
עלינו לתכניע.

תכרינו לא נקטו בעמדה ברומלית וגם זו, אבל תענו
שבציונות וכעס אי אפשר בלי תלחמת. ובמקום קריאתי, שלום על
ישראל" חבע תבנקין לתכריז תלחמת בישראל. וכמה תכרים ניסו לתוכיח
על פי תמרכסיוזם שלא יתכן שלום, כי יש ניגודים מערדיים. ובן אחרון
תביא ראת תתמצב בישובו סמילנסקי, עיריח תל-אביב וכו'. תנוכל
לתשלים תחמ?

וגם תחת עמוס, בתתתך תקצרה ותיתירה ששלחת לי,
תתפלא לת לא דיברתי על תלחמת מעטות — וקראתי לשלום. וסוב
תאמכיר גם לשניכם מה תתמכרתי. בסיעה (ומה תתמכירו תכרים תאחריס
ברל, רמו ועוד) — ותסיעה תכיתה וברוב מכריע קיכלה אח עמדת
בשאלה זו.

תציונות אינה מדינה, ואין בה שלטון. תנועתנו
שונה ביסודה מתנועות תועלים תארותו למעמד תפועלים של כל עם תחר
יש כבר מדינה, ויש כבר ארץ ויש כבר משק ויש כבר תרבות — ויש
כבר מעמד. ותם תלחמים לא על תקמת תמדינה, תמשק ותתכרה —

אלא על כיבושם, וחפיבתם למדינת עבדות ולמשק עבדות. אנו לא נלחמים עדיין על כיבוש חיש ושנויו. העודחנו אנו היא יצירת יש מאין. יעודנו חסיסמורי בציונות הוא – בנין מדינה, יצירת משק, תקטת חברה, יסוד חרבות. כל אלה לא יוקמו בלי מאמץ כללי ומשותף של כל כוחות היצירה בעם, בלי גיוס כוחות חססורים חגנוזים בעם.

יש חבדל עמוק בין חסצב בציונות ובין חסצב בישוב. חישוב קיים, ובישוב חקיים יש ניגודי חאינסרסים ויש מלחמת מעמדות, וניגודים אלה לא יחדלו עד שחישוב כולו לא יהיה לישוב עובר, ועד שסעמד הפועלים לא יהיה לעם פועלים. אבל גם שם עושים אחרים מלחמת בנו. שוללים מפועלים העברים עבדות, עושקים זכיות בחירות, מחנקשים בארגונו. לא אנו רוצים במלחמת – אנו מוכרחים להשיב מלחמת. גם שם אין חמלחמת בשכילנו איריאל – אלא חכרת מר. אחר הוא חסצב בציונות. משנה הוא לראות בציונים של מפלגות אחרות רק שונאים. יש גם שונאים. אבל בכל מפלגת יש נוער, שדרכו הוא דרך עבדות בארץ. בכל מפלגת יש יהודים חרוצים בלב שלם שתציונות הקום. כל אלה אינם אויבינו – אם כי לא חמיד חם מכינים אוחנו, ולפעמים אנו אשמים באי-חכנתם. הפועלים שבארץ לא היו פועלים בגולת. חוריהם היו בעלי בחים, בני סעמד בינוני, חנוונים סוחרים, בעלי מלאכה, קבצנים. רק מעטים היו פועלים. וחסונים חסונים בגולת, שאינם פועלים עכשיו עתידים להיות פועלים בשיכואו לארץ – אז חם בעצמם או בניהם. וחם בני בריחנו, אם כי חם אינם מכינים עדיין את ערך העבדות ואת ערך הפועל – עלינו לחסכיר לחם, לא במלחמת, אלא בשלום, באחבה, באורך-רוח, באסונת. עלינו לקרבם אלינו, לשחפם בעבדותנו, ומשום כך – קואליציה, שלום, כלל ישראל. ואם למרות רצוננו חסוב ימצא מי שחוא שילחם בנו – נענה במלחמת, כמלוא כוחנו, בכל חתלחכותנו. אז ידע חעם שחצרק אחנו. שאנו רצינו בשלום – למען חעם, למען חציונות, אך מחנגדינו קראו מלחמת. מלחמתנו אז חחיה צודקת – ואסיצת, ללא כל משרת. זו חחיה מלחמת בעד עניני חעם, בעד עניני חציונות, ולא רק בעד עניננו אנו – במלחמת זו ננצח אנחנו.

חמסך יבוא.

אבא.